TURUN UUSI AALTO (ja vähän muutakin)

Turku on musiikillisesti(kin) ollut omanlaisensa. Suurin syy tähän lienee Tukholman läheisyys – laivat toivat vaikutteet nopeasti Turkuun ja nuoret pääsivät halvalla näkemään "suuren maailman menoa" jo varhain. Varhaiset vaikutteet näkyivät ennen kaikkea livepuolella. Turussa Konserttitalolla järjestettiin Suomen ensimmäinen rock-konsertti lokakuussa 1956. Rock-festivaaleissa Turku on myös edelläkävijöitä. Ensimmäinen Ruisrock pidettiin vuonna 1970 ja festivaali on Euroopan toiseksi vanhin yhtäjaksoisesti jatkunut rockfestivaali. Näiden syiden takia on yllättävää, että levyttävien yhtyeiden määrä oli pieni. 1970-luvulla merkittävimmät yhtyeet olivat progebändi Kaamos sekä jytää ja hard rockia sekoittanut Yellow.

Kun punk ja uusi aalto saapuivat Suomeen, tuli Turku näihin mukaan, mutta tietenkin omalla otteellaan. Puhtaita punk-bändejä oli vain muutamia, eikä yksikään niistä noussut kansallisesti merkittäväksi. Uuden aallon puolella tarjonta oli laajempaa ja omaperäisiä yhtyeitä oli useita. Turulle ominaista oli koskettimien laaja käyttö bändeissä – muualla Suomessa koskettimia käytettiin selvästi vähemmän. Toinen erikoisuus oli, että kun muualla maassa usein mentiin neljän miehen voimin, niin monessa turkulaisessa bändissä jäseniä oli viisi. Vaikutteita otettiin selvästi enemmän Ruotsista kuin muilta paikkakunnilta Suomessa.
Tämä sukupuu esittelee Turun uuden aallon (hyvin laajasti ymmärrettynä) 70-luvun lopulta 80-/90-lukujen vaihteeseen. Mukaan on otettu ainoastaan turkulaisia bändejä. Esimerkiksi Raision vireä punk scene jää tämän sukupuun ulkopuolelle. Siihen palataan ehkä jossain myöhemmässä sukupuussa.

Vaikka Vihan Muna perustettiin nimen omaan punkbändiksi, niin kantava idea oli tehdä asioita eri tavalla. Yhtye oli punkin taiderocklaidalla ja eri tavalla tekemistä oli myös se, että yhtyeessä oli kaksi rumpalia. Yhtye keikkaili paljon Turussa ja lähialuilla, mutta kävipä se soittamassa Tampereellakin Safety Pin Fan Clubilla. Toiminta ei jäänyt pelkkään musiikkiin, vaan jäsenet olivat myös mainion Puikko-pienlehden kantava voimat. Levyttäminen jäi Vihan Munalta kuitenkin väliin, tai ainakin lähes. Puikko julkaisi erittäin pienenä painoksena kasetin *Live på Kåren* vuonna 1979. Treenikämppä-äänitys *Teräsmies*, joka on coveri Damnedin *Born to Killistä*, löysi tiensä Stupido Recordsin 2009 ilmestyneelle Punk ja Yäk -kokoelmalevylle.
Yhtye hajosi 1979 ja Laukkanen meni ensin TV:n Orjiin ja Siivonen seurasi hiukan myöhemmin. Tämä ei kuitenkaan ollut Vihan Munan tarun loppu. 2017 yhtye koottiin uudestaan ja se äänitti varhaisia biisejään uusina versioin *Palat 78* CD-EP:lle. Sen jälkeen on tullut muitakin uusia julkaisuja.

Vihan Muna (1978 - 1979)

Hoss Siivonen (kitara) · Olli Kauniskangas (basso, laulu) · Juha Laukkanen (rummut) · Markku Ilmanen (rummut)

TV:n Orjat #1 (1978 - 1979)

Juha Kettinen (basso) · Kari Sutela (laulu) · Juha Laukkanen (kitara) · Matti Englund (rummut) · Jabi Hirvi (kitara)

TV: n Orjat oli Vihan Munan ohella Turun uuden aallon punkein kärki. Hiukan aikaisemmin aloittanut Vihan Muna oli innoittanut Kari Sutelan perustamaan oman bändin yhdessä Juha Laukkasen kanssa. Nämä kaksi yhtyettä keikkailivat yhdessä ja VM:n hajottua sen jäseniä siirtyi Orjien riveihin.
TV:n Orjat pääsi lyhyen treenaamisen ja muutaman keikan jälkeen suoraan Hilselp:lle. Alun perin levylle piti laittaa Suosikin päätoimittajalle vittuileva biisi *Jyrki Hämäläinen on rikollinen*, mutta Microvoxissa äänitettiinkin *Sä et pysty irtautuu*.

TV:n Orjat #2 (1980)

Hoss Siivonen (basso) · Pekka Eskelinen (rummut) · Kari Sutela (laulu) · Jouko Hohko (kitara) · Juha Laukkanen (kitara)

Heinäkuussa 1979 Jarmo Hirvi lähti lomalle Pohjois-Suomeen ja palattuaan sai selville, että hänet oli erotettu bändistä. Muutenkin oli tuulista; Kettinen lähti asepalvelukseen ja Englundin tilalle rumpuihin tuli Pekka Eskelinen, joka oli soittanut Pogomotiivissa. Uudella kokoonpanolla äänitettiin single *Tavallinen ihminen / Terve hulluus* Kerberos -levy-yhtiölle vuonna 1980. Samassa sessiossa äänitettiin biisit *TV:n orja, kaunis ja sorja* sekä *Rakas yleisömme*, joita ei ole koskaan julkaistu. Sinkkubiisi nähtiin ja kuultiin myös Levyraadissa ja TV:ssä oli uutena orjana mukana kitaristi Jouko Hohko, vaikka ei vielä sinkulla soittanutkaan. Yhtye esiintyi vuonna 1980 Provinssirockissa. Singlen erinomaisuudesta huolimatta bändi ei päässyt tekemään LP:tä ja se hajosi.

Sielun Veljet

Musta (1981)

Matti Laine (laulu) · Jari Kauppinen (kitara) · Esa Hämäläinen (basso) · Markku Ilmanen (rummut) · Juha Laukkanen (kitara)

TV:n Orjien jälkeen vuorossa oli Musta, joka liikkui Vihan Munan tavoin taidepunk-osastolla. Musta oli kaupungin ensimmäinen post punk -yhtye. Musta pääsi tekemään single *Myrskyn merkit / Kosminen kulkuri* Johanna-levy-yhtiölle vuonna 1981. Yhtyeen soundia tehostivat rytmikoneet sekä itsetehdyt syntetisaattorit ja efektit. Tyylillisesti Musta kulki jossain Devolta lainatun kokeellisuuden ja post punkin agressiivisuuden välillä. Bändin tarina loppui lyhyeen kun laulaja ja biisintekijä lähti viimeistelemään opintojaan Bostoniin.

Kun Matti Laine palasi Bostonista Turkuun hän perusti ROM-yhtyeen. Sen ura jäi lyhyeksi niin ajallisesti kuin julkaisuiltaankin. Ainoa äänite oli Johannalle tehty single *Rebekka / Kuumaa Kuumaa*. Single jäi erittäin vähälle huomiolle suurelta osalta siksi, että se oli Johannan viimeisiä julkaisuja ennen konkurssia. ROM loppui siihen kun Laine lähti asepalvelukseen.

ROM (1983 - 1984)

Matti Laine (laulu) · Jari Kauppinen (kitara) · Kaj Backman (basso) · Jouni Pusa (rummut)

500 kg lihaa #2 (1987) ks. alemmaksi

AD:n taustat ovat erikoiset. Nokkamies Ismo Laakso kilpaili kuuman punkvuoden 1978 rockin SM-kisojen progesarjassa Ismo Laakso Groupin riveissä. Tuon bändin Jake Tuomi soitti hänkin AD:n myöhemmässä kokoonpanossa ja toinen kosketinsoittaja oli tuttu Wigwamista.

AD #1 (1982 - 1983)

Jouni Pusa (rummut) · Ismo Laakso (koskettimet) · Juha Laukkanen (kitara) · Jorma Tapio (saksofoni)

Laakson kanssa AD:tä olivat perustamassa jazz-muusikko Jorma Tapio ja TV:n Orjien Juha Laukkasen. Tyyliksi tuli erään sortin post-punk, joka on aika lähellä New Yorkin no wave –menoa. Jo yhtyeen ensimmäisen kokoonpanon piti päästä levyttämään Johannalle, mutta homma vain venyi ja venyi, kunnes lopulta raukesi. Alkuperäinen rumpali jäi pois opiskelukiireidensä takia ja SIGistä lainatun rumpalin kanssa AD teki LP:n, jonka julkaisi Kumibeat. Levy-yhtiön nimi muuten tulee sen pomomiesten alkukirjaimista: KUusinen ja MIettinen. Yhtye ei itse ollut tyytyväinen äänityksiin ja oli sitä mieltä että demo oli parempi – se julkaistiin digitaalisesti vuonna 2018.

AD #2 (1983 - 1984)

Moko Karttunen (basso) · Ismo Laakso (koskettimet) · Juha Laukkanen (kitara) · Thomas Gabrielson (laulu) · Mercy Merisaari (rummut) · Jorma Tapio (saksofoni)

Kumibeat myytiin taloudellisten ongelmien takia Pokolle ja yhtiön toiminta loppui. AD löysi uuden kodin Tapio Korjuksen Rockadillo Recordsilta. Sille se teki kokoonpanolla #3 LP:n *Beirut* (1985) ja kokoonpanolla #4 pitkäsoiton *Vladivostok* (1986).
Viimeisen keikkansa yhtye soitti elokuussa 1986 Ruisrock-festivaalilla. Aivan kokonaan AD:n taru ei ollut vielä paketissa. Yhtye toimii edelleenkin epäsäännöllisesti ja kolme albumia on julkaistua aikavälillä 2005 - 2020.

The Conventionals (ks. alemmaksi)

Liikkuvat Lapset #1 (1981 - 1983)

Hoss Siivonen (basso) · Tuula Amberla (laulu) · Kai Amberla (kitara) · Pekka Eskelinen (rummut) · Ränni Mäkinen (saksofoni) · Jari Kauppinen (kitara)

TV:n Orjien hajottua Börje ja Hoss perustivat yhtyeen Orjat, johon mukaan tuli mukaan Kai Amberla. Orjat ei päässyt juuri lähtötelineitä pidemmälle, mutta uusi kitaristi toi bändiin mukaan siskonsa Tuulan ja toukokuussa 1981 ryhmästä muodostui Liikkuvat Lapset. Bändi päätti aloittaa omakustannetoiminnan ammattimaisesti. Haki pankista lainaa ja perusti Emppu Recordsin. Ensimmäinen julkaisu oli vuonna 1982 single *Radio seuraa onneain / Oodi miehelle*. Samana vuonna Emppu julkaisi myös salolaisen Korpin singlen. Seuraavana vuonna tehtiin ensimmäinen pitkäsoitto. Sitä äänitettiin hartaudella Studio 55:ssä Aurakadulla öisin, kun Veijo Mäki antoi yhteen käyttää studiota silloin kun siellä ei ollut muita.

Liikkuvat Lapset #2 (1984 - 1985)

Hoss Siivonen (basso) · Tuula Amberla (laulu) · Olli Kauniskangas (kitara) · Pekka Eskelinen (rummut) · Ränni Mäkinen (saksofoni) · Heikki Kylä-Utsuri (koskettimet)

Yhtyeen omaa nimeä kantaneen levyn julkaisi Emppu Records. Levy sai hyvin huomiota ja se herätti isompien yhtiöiden kiinnostuksen. 1984 tehtiin Polarvoxin alamerkille Amuletille single *Varjokuvat* ennen kuin siirryttiin EMIn Parlophonelle. Single *Viettelyksen vaunu* tehtiin vielä Turussa Mäen kanssa, mutta sitten siirryttiin isomman budjetin hommiin, mentiin Finnvoxille ja tuottajaksi tuli T.T. Oksala. *Viettelyksen vaunu* (1985) albumia seurasi *Kakarakosto* vuonna 1986. T.T. tuotti tämänkin ja nyt yhteestä näkyi, että mittava keikkailu oli kantanut tulosta – yhtye muuten soitti uransa aikana kolme kertaa Ruisrockissa: 1982, 1983 ja 1986. Lisäksi *Kakarakoston* biisejä oli jauhettu jo keikoilla, joten levy syntyi varsin helposti. Se jäi kuitenkin yhteen viimeiseksi pitkäsoitoksi siltä erää. 2011 Liikkuvat Lapset teki Murhe ja melankolia CD:n Stupidoille.
Mainittakoon vielä, että Tuula Amberla aloitti menestyksekkään soolouran ollessaan Liikkuvissa Lapsissa. Ensimmäinen single, melkoinen hitti, Lulu ilmestyi 1984 ja sen jälkeen pitkäsoittoja on tullut viisi ja singlejä lähes parikymmentä.

Liikkuvat Lapset #3 (1985 - 1987)

Hoss Siivonen (basso) · Pekka Eskelinen (rummut) · Olli Kauniskangas (kitara) · Tuula Amberla (laulu) · Ränni Mäkinen (saksofoni)

Nylon 66'ers

Ho-Dads (1988 - 1989)

Ränni Mäkinen (saksofoni) · Tomi Lyytikäinen (basso) · Olli Kauniskangas (kitara) · Kari Salminen (rummut)

Liikkuvien Lasten jälkeen fonisti Ränni Mäkinen siirtyi vokalistiksi ja kokosi uuden kokoonpanon. Samalla Ränni perusti myös levy-yhtiö Pure Recordsin, jonka ensimmäinen julkaisu oli Ho-Dadsin single *Aamuvarhain / Anssi*. Samaan aikaan julkaistiin myös tuoreiden turkulaisbändien Rosvomoottorin ja Marianne Sometimesin debyyttisinglet. Ho-Dads teki vielä samana vuonna toisenkin singlen *Moottori*, mutta sen jälkeen bändin ura loppui siltä erää. Vuonna 1995 Ränni oli tuottajan roolissa uuden Ho-Dadsin levyllä. Yhtyeessä oli kaksi konemestaria sekä naislauluja ja tyyli euroteknoa.

500 kg lihaa #2 (1984 - 1987)

Jouni Pusa (rummut) · Mats Hulden (kitara, basso) · Pupu Lihavisto (koskettimet) · Maritta Kuula (laulu) · Kauko Röyhkä (laulu, basso)

500 kg lihaa oli Kauko Röyhkän, Maritta Kuulan ja Pupu Lihaviston Oulussa 1980-luvun alussa perustama yhtye. Ensimmäisen 500 kg lihaa-LP:n jälkeen oululais-kokoonpano hajosi ja uusi treenikämppä sekä rumpali löytyivät Turusta eli ydinryhmä Kuula–Röyhkän uuteen kotikaupunkiin. Ensimmäisellä Turun-kokoonpanolla tehtiin vuonna 1987 *Ruusumajassa*-LP ja seuraavana vuonna täysin turkulaisella miehistöllä *Akvaario*-LP. Narttuun, soolouraan ja kirjallisuuteen keskittynyt Röyhkä käynnisti 500 kg lihaa -yhtyeen uudelleen vuonna 2003 ja *Akvaario*-kokoonpanolla ja tekivät kaksi albumia (*Sielu*, 2004 ja *Nuori mies*, 2007).

500 kg lihaa #3 (1988 - 1989)

Maritta Kuula (laulu) · Kauko Röyhkä (laulu, basso) · Kari Salminen (rummut) · Olli Kauniskangas (kitara) · Kimmo Laine (koskettimet)

AD #3 (1984 - 1985)

Ismo Laakso (koskettimet) · Juha Laukkanen (kitara) · Jari Kauppinen (kitara) · Thomas Gabrielson (laulu) · Jake Tuomi (rummut) · Hombre Lampinen (kitara)

AD #4 (1985 - 1986)

Ismo Laakso (koskettimet) · Juha Laukkanen (kitara) · Jari Kauppinen (kitara) · Rami Haapasalo (laulu) · Jake Tuomi (rummut)

Utsuri Horror Show henkilöityy turkulaiseen Heikki Kylä-Utsuriin. Kaveri oli enemmänkin baarienmies kuin laulaja, mutta kuitenkin täydellinen keulahahmo pubrock-yhtyeelle. Bändi teki kaksi singleä *Nyt juon / Ei saa, ei tuu, ei jää* ja *Kymppi rahaa / Sidi* ja molempiin saatiin biisinteko- ja muuta apua Juliet Jonesin Sydämen jäseniltä. Nauhoituksia bändi teki paljon ja 2018 Plastic Passion julkaisi sinkuista ja demoista koostetun CD:n Eerikinkatu 8. Nimi viittaa pub Tinatuoppiin, joka oli Utsurin kantapaikka. Raskaat elintavat väsyttivät Utsurin lopullisesti heinäkuussa 2015.

Utsuri Horror Show #1 (1988 - 1992)

Heikki Kylä-Utsuri (laulu) · Jukka Ranta (rummut) · Jussi Virtanen (kitara) · Allan Sandroos (basso)

Utsuri Horror Show #2

Vihan Muna → Wrum

Saatuaan kenkää TV:n Orjista Jabi Hirvi perusti Wrumin tammikuussa 1980. Yhtye sai lentävän lähdön, kun Fifty-Fiftylle tehdystä ensimmäisestä singlestä *Takapihojen rock-tähdet* tuli radiohitti. Biisin maanläheinen ote sekä melodinen uuden aallon ja reggaen yhdistelmä olivat sen vahvuudet. Valitettavasti biisi jäi Wrumin ainoaksi huippubiisiksi ja yhteestä tuli legendaarinen yhden hitin ihme. Singlen ansiosta yhtye pääsi tekemään LP:n Fifty-Fiftyn Selecta-merkille. LP:kin nimeksi tuli *Takapihojen rock-tähdet* ja sekin ilmestyi vuonna 1980. Seuraavana vuonan yhtye siirtyi Pokolle, joka julkaisi siltä kaksi singleä *Katujen kasvatit* (1981) ja *Viiniä* (1982). Nämä eivät menestyneet juuri mitenkään. Albumin tekemisestä kuitenkin puhuttiin Poko kanssa ja Wrum teki levylle ajatellusta materiaalista demon. Ennen kuin asia eteni, yhtye hajosi niihin kuuluisiin tyylierimielisyyksiin.
Wrum koottiin uudelleen vuonna 2009 ja se teki pari levyä Plastic Passionille. Yhtyeen taru päättyi lopullisesti syksyllä 2016, jolloin kosketinsoittaja Lehtinen menehtyi vakavaan sairauteen.

Wrum (1980 - 1982)

Jabi Hirvi (laulu, kitara) · Kari Salminen (rummut) · Okko Makkonen (laulu, basso) · Raine Potinkara (kitara) · Jari Lehtinen (koskettimet)

Jabi & Taivaanrannan taitelijat

Wrumin hajottua Makkonen, Salminen ja Potinkara jatkoivat triona ja vaihtoivat laulukielen englantiin, vaikka se ei bändin nimestä käynytkään ilmi. Tyyli hyppäsi uudesta aallosta taaksepäin eli enemmänkin 70-luvun brittirokkiin. Johannes Byyt teki Selectalle singlen *(Lady) Let Me Be the One You Want / Monster Sleeps Tonight*. Bändi hajosi melko pian singlen jälkeen, mutta kaikki kolme jatkoivat Stalin Razzissa, joka oli Turun ensimmäinen glam rock -bändi. Jatkumo toistui myös 2000-luvulla, sillä Wrumin hajottua vuonna 2016 samainen kolmikko jatkoi Johannes Byyt -nimellä keikkailua ja (digi)sinkkujen tekoa.

Johannes Byyt (1982 - 1983)

Okko Makkonen (laulu, basso) · Raine Potinkara (kitara) · Kari Salminen (rummut)

Ho-Dads (1988 - 1989) ks. alemmaksi

Huhu #2 ks. alemmaksi

Tommi Läntisellä ja Tomi Ahdilla oli vuonna 1976 perustettu bändi Bundesbank. Se ei juurikaan treenikämpältä muualle päässyt ja bändi hiipui vuonna 1979. Niinpä pystyyn laitettiin uusi yhtye, jolle kosketinsoittaja Kim Trapp keksi nimen Fabrics. Aivan hetken aikaa kitarassa oli Vekke Mäki, jonka korvasi Niittikone-yhteyessä soittanut Hombre Lampinen. Bändin ensimmäinen varsinainen kokoonpano oli valmis. Yhtyeen tyyli oli modernia uutta aaltoa, jossa oli mukana ripaus skata. Vuonna 1980 Turkuun perustettiin uusi levy-yhtiö Edge Records. Edgen ensimmäinen kiinnitys oli Fabrics ja ensimmäinen julkaisu oli single *Factory / I've Not Been Eatin*.

Fabrics #1 (1979 - 1980)

Ränni Mäkinen (saksofoni) · Tommi Läntinen (laulu) · Hombre Lampinen (kitara) · Kim Trapp (koskettimet) · Teo Ovaska (basso) · Tomi Ahti (rummut)

Fabrics #2 (1980 - 1981)

Ränni Mäkinen (saksofoni) · Tommi Läntinen (laulu) · Hombre Lampinen (kitara) · Kim Trapp (koskettimet) · Teo Ovaska (basso) · AP Kivinen (rummut)

Sinkun jälkeen rumpaliksi vaihtui AP Kivinen ja uudella kokoonpanolla Fabrics teki Edgelle albumin *Look at This*. Edgellä oli suuria suunnitelmia, mutta rahaa vähän, mikä näkyi ennen kaikkea levyjen kansissa. Vuonna 1980 Edge ehti ennen konkurssiaan julkaista Pasi & Mysiiniä ja Fred's Round Baria – pitkäsoiton molemmilta. Sen sijaan Makeat Varpaankynnet ja Härski Voi jäivät julkaisematta. 1981 rumpali vaihtui jälleen ja tilalle tuli raisiolaisesta Rattlersista Jaska Mäntylä. Fabricsin kakkoslevy *Tonight* (1981) levytettiin Finnlevyn alamerkki Dig Itille ja sen tuotti Jimi Sumen. Tyylillisesti *Tonight* on lähempänä perinteistä rock'n'rollia kuin edeltäjänsä. Rännin lähdettyä Liikkuviin Lapsiin ja basistin vaihduttua Fabrics teki vielä singlen *Eskimos and Chinese / Fall in Love Again*, joka ilmestyi vuonna 1982. Tämän jälkeen Tommi Läntinen katsoi, että oli aika mennä eteenpäin ja yhtye hajosi.

Fabrics #3 (1981)

Ränni Mäkinen (saksofoni) · Tommi Läntinen (laulu) · Hombre Lampinen (kitara) · Kim Trapp (koskettimet) · Jarkko Mäntylä (rummut) · Teo Ovaska (basso)

Liikkuvat Lapset #1 ks. vasen reuna

Fabrics #4 (1982)

Hombre Lampinen (kitara) · Tommi Läntinen (laulu) · Kim Trapp (koskettimet) · Moko Karttunen (basso) · Jarkko Mäntylä (rummut)

French Kiss (Tammisaari)

Tom Dozen (1982 - 1983)

Jimi Sumen (kitara) · Ming Sumen (koskettimet) · Tommi Läntinen (laulu)

Tom Dozen oli paperilla erikoinen ja mielenkiintoinen projekti. Läntisen yhteistyö Suménin veljesten kanssa oli sinänsä jo jotain, mutta homma muuttui todella hämmentäväksi, kun yhtyeen ainoaksi jääneen albumin *Aqua Blue* materiaalista vastasi pääsääntöisesti kaksikko Ralf Örn (säveltykset) ja Jaana Rinne (sanoitukset). Levy on ihan OK syntsapoppia, mutta ei siitä kummempaa tullut. Bändin isoin hetki oli, kun se pääsi lämppäämään Duran Durania Kulttuuritalolla 28.9.1982

Kai Raumonen oli Ret Marutin nokkamies ja taiteellinen johtaja, jonka kantava idea oli kaikkien kliseiden välttely, improvisointi ja avantgardistinen ote. Peruskompit olivat ehdottomasti kiellettyjä. Salovaara oli soittanut Osmo & Rullaportaat-yhtyeessä, mutta muuten mittavaa kokemusta ei yhtyeen jäseniltä ennen tätä löytynyt. Tämä ehkä edisti avantgardistia pyrkimyksiä. Yhtyeen ennakkoluulotonta musiikkia dokumentoi Kumibeat yhden albumin verran vuonna 1984.

Ret Marut (1983 - 1984)

Rea Peltola (laulu) · Kai Raumonen (kitara) · Jouni Salovaara (basso) · Riikka Haapasalo (koskettimet) · Lauri Aukia (rummut)

Edward Vesala Sound & Fury

SIG

Rin Tin Tin #1 (1983)

Tommi Läntinen (laulu) · Kim Trapp (koskettimet) · Teo Ovaska (basso) · Jarkko Mäntylä (rummut) · Ari Suomi (kitara)

Edelleen yksi lyhytikäinen kokoonpano Läntisen uralla. Tämänkin bändin anniksi jäi yksi LP ja kaksi siltä lohkottua singleä. Tuota *Swazi-Beat* -albumia tehtiin isosti ja studiossa olivat auttamassa mm. Pedro Hietanen ja Pekka Pohjola. Tuottajana hääri Bill Carson. Levy tehtiin kokoonpanolla #1 ja sen julkaisi Lido Salosen ja Leena Juurannon Cityboy, joka tunnetaan ennen kaikkea Smackin levy-yhtiönä.

Läntisen kokoonpanot käyvät vieläkin lyhytikäisemmiksi. Via Dolorosa ei saanut aikaiseksi kuin yhden singlen *Via Dolorosa / Rakkauden kotiin*, joka tehtiin Pokolle. Biisistä oli tuli hitti kymmenen vuotta myöhemmin, kun Läntinen levytti sen soolona. Soolosinkku oli Suomen virallisella listalla kuusi viikkoa peräkkäin; paras sijoitus kuudes. Biisi on ottanut paikkansa Suomipopin klassikoiden joukossa. Läntisellä lienee Suomen ennätys oman materiaalin coveroinnissa. Soolona on levytetty Boycottia ja Via Dolorosaa, Tommi & Hombre -duo versioi Fabricsia ja Boycott coveroi Rin Tin Tinin The Edge -biisin.

Rin Tin Tin #2 (1984)

Tommi Läntinen (laulu) · Jarkko Mäntylä (rummut) · Kim Trapp (koskettimet) · Teo Ovaska (basso) · Hombre Lampinen (kitara)

Eve (Pori/Helsinki)

Via Dolorosa (1986)

Lyle Närvänen (kitara) · Lauri Aukia (rummut) · Kim Trapp (koskettimet) · Teo Ovaska (basso) · Tommi Läntinen (laulu)

Pasinliiga # ks. oikealle

Tuula Amberla & The Conventionals (1987 - 1988)

Ränni Mäkinen (saksofoni) · Lyle Närvänen (kitara) · Ismo Laakso (koskettimet) · Jake Tuomi (rummut) · Moko Karttunen (basso) · Tuula Amberla (laulu)

Sleepy Sleepers

Monen lyhytikäisen ja suosioltaan vajaaksi jääneen kokoonpanon jälkeen Tommi Läntinen perusti keväällä 1987 Boycottin yhdessä Hombre Lampisen kanssa. Parivaljakko oli tehnyt yhteistyötä jo Fabricsista lähtien, mutta vasta nyt iskettiin vihdoin kultasuoneen. Aika oli Suomessa kypsä englanniksi lauletulle classic rockille Hombre oli soittanut pari vuotta Even bändissä ja ottanut sieltä mukaansa rytmiryhmän Boycottiin.

Liikkuvien Lasten pysähdyttyä Tuula Amberla aloitti yhteistyön Ismo Laakson kanssa, joka kasasi kaksikon ympärille The Conventionals -yhtyeen. Tuula vastasi teksteistä ja Ismo sävellyksistä ja matriaalista koostettin albumi *Ostan sinut*, jonka julkaisi Polarvox syksyllä 1987. Musiikillinen tyylisuunta oli vanhahtavaa, mutta lievästi koukeroista rokkia eli jossain Liikkuvien Lasten ja Tuulan kultaa ja timanttia myyneiden soololevyjen välimaastossa.
Vuoden 1988 puolella Tuulan ja Ismon sukset menivät väliaikaisesti ristiin ja The Conventionals siirtyi Ismon vanhan koulukaverin Matti Inkisen taustayhtyeeksi. Uusi kokoonpano nauhoitti biisejä, joita ei koskaan julkaistu ja teki yhden keikan Ruisrockin iltaklubilla. Tämän jälkeen Ismo ja Inkinen jatkoivat kahdestaan syntsapopin parissa ja Tuula jatkoi yhteistyötä säveltäjä Jukka Alihangan ja kapellimestari Ilpo Murtojärven kanssa. Vastapainona The Conventionalsille Turussa oli myös lyhytikäinen bändi Hoss & The Radicals.

Matti Inkinen & The Conventionals (1988)

Teo Ovaska (basso) · Jake Tuomi (rummut) · Ismo Laakso (koskettimet) · Matti Inkinen (laulu) · Pete Viitala (saksofoni) · Hannu Korkeamäki (kitara)

Suurlähettiläät

Bel Air (1989) / Inkinen (1989 - 1990)

Matti Inkinen (laulu) · Ismo Laakso (koskettimet)

Kurtz #1 (1989 - 1991)

Matti Laine (laulu) · Ismo Laakso (koskettimet) · Jake Tuomi (rummut) · Teo Ovaska (basso) · Vesa Kankaanpää (haitari)

Matti Laine oli aloittanut levytysuransa postpunkin parissa ja Ismo Laakson taustalta löytyi monenlaistakin vaikeaa musiikkia. Kurtz-yhtyeen musiikki oli helposti lähestyttävää laulelmaa, jonka soundimaailma sai vaikutteita Brittein saarteen kansanmusiikista. Laineen sävellyksiä levyttänyt yhtye teki kaksi albumi (*Merimiehen elämää*, 1989 ja *Valtakunta*, 1991) levykauppa Kane Recordsin samannimiselle levymerkille. Suureen suosioon yhtye ei yltänyt, mutta Turun alueen radiokanavilla biisit saivat varsin hyvin radiosoittoa.

Boycott #1 (1987)

Tommi Läntinen (laulu) · Hombre Lampinen (kitara) · Marko Kainulainen (rummut) · Stenka Määttänen (basso)

Boycott #2 (1988)

Masa Maijanen (basso) · Tommi Läntinen (laulu) · Hombre Lampinen (kitara) · Marko Kainulainen (rummut)

Gringos Locos

Boycott #3 (1989 - 1992)

Tommi Läntinen (laulu) · Hombre Lampinen (kitara) · Harri Seppälä (rummut) · Tapio Siitonen (koskettimet) · Tomi Norha (basso)

Syksyllä 1987 ilmestyi debyyttialbumi, joka sisälsi hitit *Gotta Rock, I Want My Money Back* sekä The Knack -coverin *My Sharona*. Ensimmäisen levyn jälkeen yhteen linja alkoi pehmentyä ja liukua kohti perinteisempää poprockia. Kakkos-LP *No!* ilmestyi 1988 ja kolmoslevy *Lightning Strikes Back!* äänitettiin suureellisesti Topanga Skyline Studios Los Angelesissa touko-kesäkuussa 1990. Bändi teki vielä vuonna 1992 albumin *Red* ja esiintyi samana vuonna Porin Jazzeilla ennen kuin hajosi. Tommi Läntinen siirtyi tämän jälkeen soolouralle, mutta kokosi Boycott lyhyeksi aikaa uudestaan vuonna 2007. Hombre Lampinen menehtyi sairauskohtaukseen toukokuussa 2016.

Ironcross oli ensimmäisiä suomalaisia heavy metal -yhtyeitä. Se perustettiin Turussa vuonna 1976. Ennen keikkailun aloittamista vaihtelevissa kokoonpanoissa käväisivät mm. Hombre Lampinen ja Sami Piiparinen (Sam Eagle). Bändi aloitti covereilla, mutta pikku hiljaa alkoi omiakin kappaleita syntyä. Alku oli kaikkea muuta kuin helppo. Demoja tehtiin, mutta ne eivät johtaneet mihinkään. Levyttämään päästiin toisella kokoonpanolla vuonna 1982, kun bändi teki omakustanteen *Let's Get Down to Business / Harder Than Stone*. Kun kokoonpanoa kasvatettiin Esko Mänty-Sorvarilla, siirtyi Esa Leinonen puhtaasti laulajaksi. Loppuvuodesta 1982 tehtiin ensimmäinen pitkäsoitto *Bloodhounds* Turun Kasettituotannolle, firmalle joka oli erikoistunut ns. huoltamokasettien tuotantoon sekä pornofilmien maahantuontiin.

Ironcross #1 (1976 - 1979)

Teo Ovaska (basso) · Esa Leinonen (laulu, rummut) · Pekka Nummela (kitara) · Kimmo Vanne (kitara)

Ironcross #2 (1980 - 1982)

Esa Leinonen (laulu, rummut) · Pekka Nummela (basso) · Kimmo Vanne (kitara)

Ironcross #3 (1982 - 1983)

Esa Leinonen (laulu) · Pekka Nummela (basso) · Esko Mänty-Sorvari (rummut) · Kimmo Vanne (kitara)

Streetsiä edelsi MaraBand-niminen kokoonpano, joka esiintyi housebändinä Turun monilla osakunta-klubeilla. MaraBandin kokoonpano oli vaihteleva ja siinä soitti myös myöhemmin Pasi & Mysiiniin esiasteessa vaikuttaneita muusikoita.
Streetsin ensimmäinen single *Kestääkö siivet / Vapaapeli* äänitettiin nelimiehisellä kokoonpanolla Studio 55:ssa Turussa Aurakadulla ja julkaistiin studion merkillä Fifty-Fifty. Kestääkö siivet oli pikkuhitti jo ilmestyessään, mutta sen teki todella tunnetuksi Aki Kaurismäen *Arvottomat* elokuva, jossa se soi.

The Streets #1 (1980)

Jouni Hemberg (laulu) · Asmo Kärkkäinen (kitara) · Tapio Vesa (basso) · Eero Valkonen (rummut)

Streets kasvoi kosketinsoittajalla ja äänitti LP:n *Kestääkö siivet* neljässä päivässä Fifty-Fiftyn Selecta-merkille. Singlebiisi äänitettiin levylle uudestaan ja se on huonompi kuin singleversio, eikä albumikaan menestynyt kaksisesti.
Uudella rumpalilla yritettiin vielä CBS:lle tehdyllä singlellä *Radioon / Karin tuska*, mutta sitten oli puhti poissa.

The Streets #2 (1980 - 1981)

Jouni Hemberg (laulu) · Asmo Kärkkäinen (kitara) · Tapio Vesa (basso) · Kari Laihonen (koskettimet) · Eero Valkonen (rummut)

Huhu #3 (90-luvulla)

The Streets #3 (1982)

Jouni Hemberg (laulu) · Asmo Kärkkäinen (kitara) · Vesa Henttonen (basso) · Matti Lustre (rummut) · Kari Laihonen (koskettimet)

Pasi & Mysiini #1 (1979 - 1980)

Pasi Raappana (laulu) · Ilpo Murtojärvi (kitara) · Pasi Lyysaari (basso) · AP Kivinen (rummut) · Kyösti Laihi (koskettimet)

Ennen varsinaista kokoonpano oli erilaisia yritelmiä, joista Asmo Kärkkäinen kertoo: "Pasilla oli muutama biisinraakile – pari sointua ja sanarivi – joista alettiin väsätä musiikkia. Paljon jouduttiin Pasia opastamaan ja opettamaan." Ensimmäinen varsinainen kokoonpano syntyi loppuvuodesta 1979 ja sillä tehtiin Edgelle LP *Nimim. Tiukkaa Penaalii*. Levyn jälkeen Laihi tipahti pois kokoonpanosta. Selectalle tehty single *Joka päivä sama fuula* (1981) sai hyvin radiosoittoa ja yhtye pääsi siirtymään CBS:lle. Sille tehtiin single *Kuplavolkkari* (1982) ja pitkäsoitto Todellista elämää (1982). Albumin myynti oli huonompi kuin debyyttilevyn ja bändi oli ilman levy-yhtiötä. 1983 tehtiin single *Marokko / Marie* Johannalle. Levyjä paremmin yhtye oli tunnettu tiukkana keikkabändinä ja se soitti mm. Provinssissa ja Suistomaan soittopäivillä. Murtojärven irtautuduttua bändistä Raappana hajotti Pasi & Mysiinin, mutta julkaisi sen nimellä studiomuusikkojen kera vuonna 1983 omakustannesinglen *Odotan Aamua / Tanja*. Tämän jälkeen Pasi muutti Helsinkiin, jossa teki Mysiini-nimellä pari sinkkua. Ilpo Murtojärvi ja Pasi Lyysaari puolestaan olivat mukana Tuula Amberlan menestyneillä soololevyillä (1984 - 1985).

Pasi & Mysiini #2 (1981 - 1982)

Pasi Raappana (laulu) · Ilpo Murtojärvi (kitara) · Pasi Lyysaari (basso) · AP Kivinen (rummut)

Ironcross #4 (1984 - 1985)

Esko "Eddy" Mänty-Sorvari (rummut) · Esa "Gona" Leinonen (laulu) · Pekka "Body" Nummela (basso) · Ari "Steeler" Suomi (kitara) · Kari "Case" Laihonen (koskettimet)

Skädäm

Kosketinsoittaja tuli Ironcrossiin mukaan vuonna 1984 ja samassa yhteydessä Suomi (ex-Noitawaimo) tuli kitaraan Kimmo Vanteen tilalle. Vuonna 1986 Vanne kuoli päihteisiin.
1984 saatiin vihdoin kunnon levytyssopimus Finnlevylle ja kesällä ilmestyi toinen albumi *Steel Warrior*. Mutta kun levy ei myynyt kaksisesti, näytti Finnlevy bändille ovea. Pettymys aiheutti bändin hajoamisen hetkeksi. Mänty-Sorvari lähti Skädämiin, mutta muut päättivät tuumaustauon jälkeen jatkaa. Yhtyeen ilmettä muutettiin, meikit sekä muhkeat kampaukset tulivat mukaan kuvaan, samoin taitelijanimet. Homma kannatti, EMI signasi bändin ja 1987 ilmestyi albumi *Too Hot To Rock*. Vaikka levyä pidetään yhtyeen parhaana, ei se saanut kehuvia arvioita ilmestyessään. Kallis levy ei tuottanut omiaan takaisin EMIlle ja yhteistyö loppui. Kesällä 1987 Ironcross vietti kuusi viikkoa Yhdysvalloissa tehden muutamia klubikeikkoja. Yhtye teki vielä demon ja omakustannesinglen *Immoral Love* (1989). Viimeinen keikka tehtiin Turussa joulukuussa 1989, mutta aivan loppu tämä ei vielä ollut. Yhtyeen manageri Anne Heinonen alkoi markkinoida bändiä nimellä Dillinger, joka teki kolmen biisin demon. Leinonen kääntyi yllättäen Jehovan todistajaksi ja siihen sitten Ironcrossin tarina sitten päättyikin.

Ironcross #5 (1986 - 1988)

Tyrone "Gona" Tougher (laulu) · Buddy McSchultz (basso) · Jimmy Hammer (rummut) · Jon Steeler (kitara) · Case Roberts (koskettimet)

Ironcross #6 (1989-1990)

Tyrone "Gona" Tougher (laulu) · Buddy McSchultz (basso) · Jimmy Hammer (rummut) · Jon Steeler (kitara)

Minx

Pasinliiga #1 (1987)

Baba Salama (kitara) · Pasi Raappana (laulu) · Mauri Wahlsten (basso) · Kikka Laitinen (koskettimet) · Seppo Hurme (rummut)

Mysiinin hajottua Pasi Raappana piti pienen tuumaustauon, ennen kuin laittoi pystyyn Pasinliigan – myös kirjoitusmuotoa Pasin Liiga näkee. Ekalla kokoonpanolla ehdittiin tehdä vain single *Challenger / Riitta*. Ensimmäinen LP tehtiin turkulaisen ComeBack -levykaupan samannimisille levymerkille. Vuonna 1988 ilmestynyt Omissa ajatuksissaan kuitattiin Helsingin Sanomissa erittäin lyhyellä arvioilla: " Rosoinen, hieman Pelle Miljoonaa muistuttava musiikki jää puolitiehen niin biiseiltään kuin tulkinnoiltaan. Pitemmälle vietynä ja pelkistetympänä tällainen itsetilitys saattaisi toimia paremmin". Toinenkin bändin nimeä kantanut LP tehtiin paikallisille levy-yhtiölle Pure Recordsille 1990. On hiukan epäselvää, mihin asti Pasin Liiga jatkui. Jotkut lähteet kertovat, että *Superstara / Kaikki hyväksi muuttuu* -omakustannesingle olisi ilmestynyt 1993, joten mennään sillä. Pasi Raappana kuoli 28.7.2000.

Pasinliiga #2 (1988 - 1989)

Antti Karineva (kitara) · Pasi Raappana (laulu) · Mauri Wahlsten (basso) · Kikka Laitinen (koskettimet) · Lauri Aukia (rummut)

Pasinliiga #3 (1990 - 1993)

Pasi Raappana (laulu) · Baba Salama (kitara) · Mauri Wahlsten (basso) · Lauri Aukia (rummut) · George Kanninen (perkussiot)

Makkosen veljekset, Nekku Nevala ja kumppanit soittivat useammissakin keikkailevissa bändeissä (mm. Pyhä Sylvi, Stalin Razz, Occo, Ballister Boys), mutta vasta vuonna 1988 perustettu Huhu pääsi levyttämään isolle levy-yhtiölle eli EMIlle. Okko Makkonen teki bändille alusta asti biisejä, mutta liittyi soittajaksi vasta Tomi Norhan (soittanut aiemmin raisiolaisessa Uman Namussa) lähdettyä Boycottiin. Huhu soitti Kaivopuistossa tuhansille ihmisille, esiintyi Suosikin Miss Young Finland -kilpailun kiertuebändinä ja teki ainoan albuminsa (*Huhu*, 1989) TT Oksalan kanssa. Menestystä ei kuitenkaan tullut ja bändi hajosi 90-luvun alussa rumpalinvaihdoksen ja turkulaisille levy-yhtiöille (Pure ja Selecta) tehtyjen singlejen jälkeen. Erkka Makkonen soitti myöhemmin mm. SIGissä ja Even bändissä sekä lukuisissa muissa kokoonpanoissa.

Huhu #1 (1988)

Tomi Norha (basso) · Nekku Nevala (laulu) · Erkka Makkonen (kitara) · Ilkka Suominen (kitara) · Hupi Hurme (rummut)

Huhu #2 (1989 - 1990)

Nekku Nevala (laulu) · Erkka Makkonen (kitara) · Ilkka Suominen (kitara) · Hupi Hurme (rummut) · Okko Makkonen (basso)

Bogart (1982 - 1984)

Esa Mäkelä (laulu) · Vekke Mäki (kitara) · Sami Piiparinen (basso) · Kai Stenman (koskettimet) · AP Kivinen (rummut)

Studio 55:n äänittäjä Veijo "Vekke" Mäki oli soittanut pikkubändeissä basisti Piiparisen kanssa vuodesta 1978 alkaen. Vekken studioprojekteista muotoutui bändi, joka sai nimekseen Bogart. Levytyssopimus saatiin nopeasti ja vuonna 1983 ilmestyi Dig It:n julkaisema albumi *You've Never Met*. Levy ei myynyt kaksisesti suomirockin kulta-aikana ja yhteistyö levy-yhtiön kanssa ei jatkunut. AP Kivinen muutti samoihin aikoihin Helsinkiin ja uudeksi rumpaliksi saatiin houkuteltu Johnny Gustafsson, joka oli soittanut 70-luvun progebändi Kaamoksessa.
Yhtyeen tyyli muutettiin tanssittavampaan suuntaan, nimen jatkoksi lisättiin Co.-pääte, soittajat ottivat taitelijanimet käyttöön ja levy päätettiin tehdä Ruotsissa. Useampikin levy-yhtiö näytti no-go:ta, mutta Matti ja Teppo innostuivat ja ottivat yhteen Lighthouse levy-yhtiölleen. Syntyi *Dance Station* albumi *ja All The Best Girls* hitti. Hitin turvin bändi lähdettiin viemään ulkomaille, jopa pienellä menestyksellä, kunnes tuli iso ongelma. Saksalainen levy-yhtiö vaati Bogart-nimen käytöstä 200 000 D-markkaa, koska heillä oli sopimus samannimisen bändin kanssa. Tuota ei maksettu ja *All The Best Girls* jouduttiin vetämään pois kaupoista Keski-Euroopassa. Yhtye vaihtoi kansainväliseksi nimekseen Only Lonely ja myöhemmin vielä Englannissa Zap'N'Go. Levyt myivät Suomessa erittäin hyvin ja keikoilla kävi yleisöä, mutta rocklehdistö suhtautui bändiin erittäin nuivasti. Viiden levyn jälkeen Bogart Co. laittoi pillit pussiin vuonna 1989. Johnnya lukuunottamatta muut Bogartit jatkoivat RELS-tuotantotiiminä mm. Ressun soololevyillä sekä Sound of R.E.L.S. -bändinä.

Bogart Co. (1985 - 1989)

Reddie Redford (laulu) · Vinnie Lane (kitara) · Sam Eagle (basso) · Guy Stoneman (koskettimet) · Johnny Gustafsson (rummut)

Sound of R.E.L.S.

Psykedeeliset Sotalordit (1986 - 1988)

Jari Mäkelä (laulu, äänet) · Ismo Kärppä (laulu, äänet) · Aarni Varjonen (laulu, äänet) · Juha Tähkämaa (laulu, äänet)

Eurooppa 3

Jari Mäkelällä ja Ismo Kärpällä oli ennen Pääkkösiä kokeellinen metelibändi Psykedeeliset Sotalordit. Se ei levyttänyt, mutta toimi ponnahduslautana Pääkkösiin. Pääkkösten isoin musiikillinen innoittaja oli Beastie Boysin Licensed To Ill -albumi. Beastie Boysilta lainattiin vaikutteiden lisäksi logo ja osin imago. Bändin nimi otettiin yhdeltä yhtyeen kaverin sukunimestä.
Bändiä pidettiin osin turhaa huumoriyhtyeenä, vaikka partymeinki yhdistettynä iskeviin nokkeliin lauseisiin oli lähempänä mitä Pääkköset tavoitteli. Eka single *Eläinrääkkäystä* oli iso hitti ja nosti bändin hetkessä huipulle. Tunnetulle eläinsuojeluvalvojalle Anja Eerikäiselle osoitetusta "Tule apuun Anja"-huudosta tuli uusi kansallinen muotihokema. Sitä seurasi yhtyeen omaa nimeä kantanut LP, joka oli ensimmäinen suomenkielinen rap-albumin. Levyä myytiin vuoden 1989 loppuun mennessä 23 000 kappaletta eli vain pari tuhatta kappaletta vaille kultaa. Pääkköset valittiin vuoden 1989 uudeksi kyvyksi sekä Soundissa että Rumbassa. Yhtye teki lyhyen uransa aikana hämmentävät 120 keikkaa. Bändi hajosi kesällä 1990 vain puolentoista vuoden uran jälkeen, yhtä spontaanisti kuin se oli syntynytkin. Julkaisuja kertyi vain yksi albumi ja kolme vinyylisingleä.

Pääkköset (1989 - 1990)

"Eno" Jari Mäkelä (laulu) · "Setä" Ismo Kärppä (laulu) · "Terminaattori" Tero Tuohimaa Saksofoni · "Keno" Tuomola (basso) · "Ziggy" Jukka Lehtinen (kitara) · "Mork" Juha Nummela (rummut)

Copyright Jukka Junttila & Aku-Tuomas Mattila